

Nr 163.

Av herr **Johanson** i Vetlanda, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående förbud i vissa fall mot befördran å järnväg av försändelser, innehållande brännvin.

År 1907 beslutade Riksdagen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, att erbjuda de gästgivare, vilka avstodo den rätt till utskänkning av brännvin, som de ägde enligt 10 § i kungl. förordningen av den 9 juni 1905, en årlig ersättning för sin återstående livstid, beräknat efter 10 öre per liter av det litertal, som under ett treårigt medeltal försålts under ett år.

Syftet med detta beslut måste hava varit att minska spritförbrukningen och få bort de olägenheter, som utskänkningen åstadkom vid gästgivaregårdarne i landsorten. Det hade ock säkerligen lyckats, om det icke här gått som många gånger förr, att när lagstiftningen stängt en dörr men lämnat en annan öppen, så har man gått genom den, som lämnats öppen. Där gästgivarne mot ersättning antogo anbudet och avstodo från utskänkingsrättigheterna, upphörde väl brännvinsförsäljningen på de gästgivaregårdarne. Men då stodo alla Sveriges järnvägsstationer öppna för att genom dem på ett till och med bekvämare sätt få behovet av brännvin fyllt. Paket innehållande en enda liter komma nu mycket ofta genom järnvägarnas bemedling att stanna hos en fattig, försupen drinkare, som knappast har bröd för dagen.

I det samhälle, där jag bor, betalar staten över 6,000 kronor om året till innehavaren av en enda gästgivaregård för upphörda utskänkingsrättigheter. Men det finnes 14 järnvägsstationer (därav 5 i en enda socken) inom samma försäljningsområde, vilka nu i mycket stor utsträckning användas som avhämtningsställen i stället för den gamla indragna gästgivaregården. Vid en av de minsta av dessa stationer ute i skogsbygden ha ankommit och avhämtats under år 1912 3,442 liter brännvin.

Bihang till Riksdagens protokoll 1913. 4 saml. 63 häft. (Nr 163—165).

Enligt kungl. kungörelsen av den 21 december 1904 få postpaket, innehållande brännvin och andra brända, destillerade drycker, icke befordras.

Mig synes, som det vore möjligt att åtminstone i viss mån tillämpa en dylik förordning ifråga om den rusdryckstrafik, som förmedlas genom järnvägarna. Detta skulle ske genom att bestämma en viss minsta vikt på de paket eller kolli, innehållande sprithaltiga drycker, som få befordras å svensk järnväg. Därmed vore ju icke allt vunnet, men ändå så mycket, att icke järnvägarna behövde tjänstgöra i stället för ett av Riksdagen utdömt och av staten inlöst krogväsen på landsorten.

På grund av vad jag här ovan anför, får jag härmed vördsamt anhålla,

att Riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om sådan ändring i nu gällande bestämmelser, att vid svensk järnvägsstation icke få mottagas till befordran paket eller kolli, innehållande brännvin eller andra brända eller destillerade spirituösa drycker, som väga mindre än 25 kilogram.

Stockholm den 24 januari 1913.

Fredr. Johanson
i Vetlanda.
